

คลัง ใคร ฆ่า

บทบันทึกฆาตกรต่อเนื่อง
และด้านมืดของมนุษย์

มนต์สวรรค์ จินดาแสง เรียบเรียง
ปีศาจ...อาจไม่ได้อยู่ในเงามืด แต่ “ซ่อน” อยู่รอบตัวคุณ

คลัง ใคร่ ข่า

บทบันทึกชาตกรต่อเนื่องและด้านมืดของมนุษย์

มนต์สวรรค์ จินดาแสง
ผู้เรียบเรียง

คลัง ไคร่ ฆ่า บทบันทึกฆาตกรต่อเนื่องและด้านมืดของมนุษย์

มนต์สวรงค์ จินดาแสง ผู้เรียบเรียง

ราคา 325 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

มนต์สวรงค์ จินดาแสง.

คลัง ไคร่ ฆ่า บทบันทึกฆาตกรต่อเนื่องและด้านมืดของมนุษย์.--กรุงเทพฯ : เพชรประกาย, 2569.
320 หน้า.

1. บันทึก -- คดี. 2. ฆาตกรรม. I. ชื่อเรื่อง.

179

ISBN 978-616-609-328-5

ที่ปรึกษากฎหมาย : อนันต์ แย้มเกษร น.บ. น.ม. นศ.ม.

บรรณาธิการอำนวยการ : สหวัสน์ เฉลิมชัยวัฒน์

บรรณาธิการบริหาร : ชรอใจ คันธพรศิริ

ผู้เรียบเรียง : มนต์สวรงค์ จินดาแสง

บรรณาธิการ : วรัญญา บาเบีย

กองบรรณาธิการ : สิริพันธุ์ ศรีอรุณศักดิ์

อังสนา ปรีक्षा

พิสูจน์อักษร : สยมพร ภูมิคอนสาร

ออกแบบปก : มหาชาติ ไหม้สมสู

ศิลปกรรม : ศิรภาพ

© ได้รับการอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ เพชรประกาย

ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 114 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

พิมพ์ที่

บริษัท เลิฟแอนด์ลิฟ เพรส จำกัด

969 ซอยรามอินทรา 109 ถนนพระยาสุเรนทร์

แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9500-6

Homepage : <http://www.nalin.com>

Storms make trees talk deeper roots.

พายุสร้างให้ต้นไม้หยั่งรากลึกขึ้น

คำนำสำนักพิมพ์

หลายสิ่งในปัจจุบันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว หลายครั้งเราก็ตั้งรับมันไม่ทัน ก่อให้เกิดความกังวล เครียด วิตก จนบางครั้งเราก็ควบคุม “สติ” ตนเองไม่ได้ กลับกลายเป็นภาวะทางจิตที่ผิดปกติ ส่งผลให้ความคิดบิดเบี้ยว ไม่นั่นคงทางใจ สะท้อนออกทางบุคลิกภาพ หรือบางคนก็ “บกพร่อง” ทางความคิดและการกระทำ

**อะไรทำให้คนธรรมดา กล้าที่จะใช้ความรุนแรง
อะไรผลักดันให้เขาหรือเธอกลายเป็นฆาตกรได้?
สิ่งเหล่านี้มันเริ่มต้นจากตรงไหน?
และบางครั้ง...มันก็อยู่ใกล้ตัวเรามากกว่าที่คิด**

ในยุคที่สื่อสังคมออนไลน์ถูกเข้าถึงได้อย่างง่ายดายดวยในทุกเพศ/วัย เราควบคุมการนำเสนอ หรือการเลือกเสพไม่ได้ เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าสิ่งที่ถูกนำเสนอ นั้น จะไม่ “ปมเพาะ” ให้คนที่เรารัก หรือแม้แต่ตัวเราเอง กลายเป็นคนที่ด้านชา และเห็นความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ ความน่ากลัวของภาวะในสังคมแบบนี้ คือ หากทุกคนรับรู้การกระทำผิดซ้ำๆ จนเริ่มมีความคิดว่าสิ่งเหล่านั้นปกติ

หลายคนอาจเชื่อว่า ความรุนแรงเป็นเรื่องไกลตัว เป็นแค่ข่าว หรือเรื่องของ “คนอื่น” แต่ที่จริง โลกใบเดียวกันนี้ มีทั้งรอยยิ้มและเงามืดที่ขยายตัวอยู่อย่างเงียบๆ

ฆาตกรต่อเนื้อที่เรานิยายยกมาในเล่มนี้ หลายคนไม่ได้เกิดมาพร้อม “ความชั่วร้าย” พวกเขาเคยเป็นเด็ก เคยมีครอบครัว เคยใช้ชีวิตเหมือน คนทั่วไป แต่มีบางอย่าง ซึ่งอาจเป็นบาดแผลในวัยเด็ก การถูกละเลย แรก กอดตัน หรือ “ความต้องการ” บางอย่าง ที่กระทบกับพวกเขา เราจึงแค่ อยากรพาคูณไป “สำรวจ”

หนังสือเล่มนี้ ถูกรวบรวมขึ้นเพื่อบอกเล่าเรื่องราว ซึ่งเราอยากย้า ให้ชัดเจนว่า เจตนาไม่ใช่การนำเสนอความรุนแรงเพื่อความบันเทิง ไม่มี การยกย่อง ไม่มีการทำให้ความโหดร้ายดูน่าตื่นเต้น แต่เป็นการ “ถอดรหัส”

แต่ละบทในเล่มนี้ คือการเล่าเรื่องราวของฆาตกรต่อเนื้อ ควบคู่ กับบทวิเคราะห์ของนักจิตวิทยา หรือนักสืบผู้ทำคดี ตามบริบทของสังคม ในช่วงเวลานั้น

อยากให้คุณเริ่มต้นใส่ใจจากตัวคุณและคนที่คุณรัก ไม่ต้องการให้ คุณ “ตระหนัก” แต่ต้องการให้คุณ “ตระหนัก” หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ให้ คำตอบ แต่ทำหน้าที่เป็น “กระจก” สะท้อนความคิดของมนุษย์ ที่เป็นไปได้ ทั้งนักสร้างสรรค์และผู้ทำลาย และเมื่อคุณอ่านเล่มนี้จบ เราหวังว่าคุณ จะเข้าใจมนุษย์ สังคม และตัวเองมากขึ้น สังเกตสัญญาณและไม่เพิกเฉย ต่อความผิดปกติ เพื่อยุติความรุนแรงและส่งต่อสังคมที่น่าอยู่ให้กับคนรุ่น ต่อๆ ไปด้วยกัน

ปรารถนาดี
บรรณาธิการ

คำนำผู้เรียบเรียง

หนังสือเรื่องราวเกี่ยวกับฆาตกรต่อเนื่องที่ชื่อว่า *คลัง ใคร่ ซ่า* บทบันทึกฆาตกรต่อเนื่องและด้านมืดของมนุษย์ ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้ เป็นการรวบรวมงานเรียบเรียงที่เคยตีพิมพ์เป็นพ็อกเก็ตบุ๊ก 2 เล่มคือ *ฆาตกรรมซ้ำซ้อน* *ฆาตกรต่อเนื่อง* ซึ่งตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เนชั่น Horror เมื่อ ปี พ.ศ. 2550 ส่วนอีกเล่มคือ *ตายเพราะโดนกิน* ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แองเจิลบุ๊กส์ หรือสำนักพิมพ์แสงดาว ในปี พ.ศ. 2553 โดย *ตายเพราะโดนกิน* นำเนื้อหาบางส่วน ทว่าก็เป็นส่วนสำคัญ เนื่องจากมีเรื่องราวของอัลเบิร์ต ฟิช ฆาตกรกินเนื้อมนุษย์อันน่าสยดสยองที่ผู้เรียบเรียงเชื่อว่าเขาเป็นหนึ่งในต้นแบบของ ดร.ฮันนิบาล เล็กเตอร์ ฆาตกรต่อเนื่องอัจฉริยะปณิบัติ ผู้เลื่องชื่อ ซึ่งถูกสร้างสรรคขึ้นมาโดยนักเขียนโทมัส แฮร์ริส อยู่ด้วยอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ที่มาของเนื้อหาจากหนังสือทั้ง 2 เล่มดังกล่าว หรือเล่มอื่นๆ ซึ่งเป็นเรื่องของฆาตกรต่อเนื่องซึ่งตีพิมพ์ในนามของผู้เรียบเรียงนั้น หลายเรื่องมีที่มาจากกาการตีพิมพ์ในคอลัมน์ “*ฆ่าสะท้านโลก*” ในนิตยสารลิปส์ ระหว่างปี พ.ศ.2547-2548 มาก่อน แล้วจึงนำมาขยายความให้ยาวขึ้นเพื่อเหมาะสำหรับการตีพิมพ์ในพ็อกเก็ตบุ๊ก

ผู้เรียบเรียงใคร่ขอหมายเหตุไว้ว่าสำหรับเนื้อหาในหนังสือ *คลัง ใคร่ ซ่า* บทบันทึกฆาตกรต่อเนื่องและด้านมืดของมนุษย์ นั้น เดิมผู้เรียบเรียงได้ตั้งชื่อว่า *นักฆ่าเหยื่อเด็ก* เพราะเรื่องราวในหนังสือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งหมด แต่ทางสำนักพิมพ์ได้วางคอนเซ็ปต์ไว้เป็นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องอนุโลมตามสำนักพิมพ์

ผู้เรียบเรียงไม่แน่ใจว่าความสนใจฆาตกรต่อเนื่องของผู้เรียบเรียง

เริ่มขึ้นเมื่อใด แต่ความน่าจะเป็นคือ หลังจากดูภาพยนตร์เรื่อง “The Silence of the Lambs” ในปี พ.ศ. 2534 แน่นนอนว่าการเข้าไปดูภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวมีแรงจูงใจจากผู้แสดงนำฝ่ายหญิงที่ผู้เรียบเรียงชื่นชอบ คือ ใจดี ฟอสเตอร์ แต่แล้วความสนุกของภาพยนตร์และบุคลิกอันพิสดารของ ดร.ฮันนิบาล เล็กเตอร์ ซึ่งแสดงโดยแอนโทนี ฮอปกินส์ อาจจูงใจให้ผู้เรียบเรียงหันมาสนใจเรื่องฆาตกรต่อเนื่องภายหลัง

ทว่าความเป็นจริง เมื่อได้อ่านและศึกษาเรื่องราวของฆาตกรต่อเนื่องก่อนที่จะนำมาเรียบเรียงเป็นบทความและพ็อกเก็ตบุ๊กนั้น ผู้เรียบเรียงยอมรับว่าเป็นการอ่านและศึกษาด้วยความสลดหดหู่ใจ ความโหดร้ายของฆาตกรหลายคนมีไม่น้อยแน่นอน แต่ทว่าฆาตกรหลายคนก็มีความเป็นมาอันเลวร้ายอย่างคาดไม่ถึง เป็นเด็กที่มีปัญหาที่ยิ่งกว่า บ้านแตก ถ้าจะดูจากเรื่องราวที่สำนักพิมพ์เพชรประกายนำมาพิมพ์ใหม่ในตอนนี้ ฆาตกรอันแสนโหด 2 คน อาทิ **ปีเตอร์ เคอร์เทิน** และ **เปโตร โลเปซ** ปีเตอร์เกิดมาในครอบครัวที่มีพ่อแม่พี่น้องรวม 13 คนนอนร่วมห้องเล็กๆ ด้วยกันในอะพาร์ตเมนต์ และเมื่อบิดาซึ่งเหล้ากลับมาจากข้างนอกและมีเพศสัมพันธ์กับแม่ก็ไปในลักษณะที่แทบจะเป็นการข่มขืน รวมทั้งการที่พ่อกระทำต่อลูกสาวที่เป็นน้องสาวของเขา นั่นยากที่เคอร์เทินจะไม่ซึมซับพฤติกรรมอันโหดร้ายเหล่านี้ไปได้ ไม่รวมถึงว่าสภาพแวดล้อม เช่น เพื่อนที่เขาคบก็เป็นคนที่ Toxic ไม่แพ้กัน

ส่วน **เปโตร โลเปซ** นั้น เกิดมาโดยที่มีแม่เป็นโสเภณีที่มีลูกหลายคน เขาถูกแม่ไล่ออกจากบ้านเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับน้องสาวและกลายเป็นเด็กจรจัด ก่อนจะโดนผู้ใหญ่ชายล่วงละเมิดทางเพศหลายต่อหลายครั้ง ไม่ว่าจะไปตามท้องถนน ในโรงเรียนเด็กกำพร้า หรือแม้แต่ในคุก พฤติกรรมที่แสดงต่อเหยื่อที่เป็นเด็กหญิงนั้นจึงโหดร้ายอย่างสุดจะทนทาน เพราะเขาจะมองตาเหยื่อขณะที่กำลังปลิดชีวิตของเธอลงไปด้วย บางครั้งความโหดร้ายก็ก่อให้เกิดความโหดร้ายอันต่อเนื่องไปเป็นลูกโซ่...

แต่แน่นอน ยกเว้นผู้ที่กำเนิดมาพร้อมด้วยทรัพย์สินมรดกของพ่อแม่ หรือมีครอบครัวที่มีพ่อแม่อบอุ่นเพียบพร้อม ชีวิตคนส่วนใหญ่ล้วนแต่มี

ปัญหาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง บางคนมีปัญหามากกว่าฆาตกร 2 คนที่เอ๋ย มาด้วยซ้ำ เพียงแต่อาจเปลี่ยนพฤติกรรมทำร้ายคนไปในลักษณะอื่นๆ เช่น ข้อโกง ค้ายาเสพติด ฯลฯ แต่สิ่งที่ผู้เรียบเรียงอยากจะเอ่ยถึงก็คือภูมิคุ้มกัน ชีวิตของคนแต่ละคนนั้นไม่ได้เท่ากัน บางคนมีภูมิคุ้มกันเป็นสถาบันที่เล่าเรียน เป็นครู เป็นศาสนา เป็นหนังสือ เป็นภาพยนตร์ หรือเพื่อน ฯลฯ ซึ่งทำให้เขาหรือเธอเหล่านั้นสามารถเปลี่ยนวิกฤตให้กลายเป็นโอกาสได้ แต่บางคน อาทิ ฆาตกรต่อเนื่องหลายๆ คนก็แทบไม่มีเลย เขาไม่มีโอกาสจะเข้าถึงโอกาสเหล่านั้นด้วยซ้ำ

ฉะนั้นสิ่งที่ผู้เรียบเรียงอยากบอกกล่าว ก็คือบทเรียนอย่างหนึ่งที่เราได้เรียนรู้จากเรื่องราวของฆาตกรต่อเนื่องเหล่านี้ ด้วยการพยายามเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีของกันและกัน ไม่เบียดเบียนเอาเปรียบผู้อื่นไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใด เป็นพ่อแม่ พี่ป้า น้าอา เพื่อน เจ้านายในที่ทำงาน คนทำงานที่ต้องติดต่อให้บริการประชาชน หรือเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง ฯลฯ

และอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้เรียบเรียงใคร่นำมาเอ่ยถึงในที่นี้ก็คือ หลังจากกลับมารีไรต์และอัปเดตความเคลื่อนไหวของฆาตกรแต่ละคน เพื่อนำเสนอข้อมูลในปัจจุบัน เนื่องจากหลาย ๆ คดีในเล่มนี้ได้ถูกพิมพ์ขึ้นมาเมื่อเกือบร่วม 20 ปีที่แล้ว นอกเหนือจากกรณีของเวรัน วิลเลียมส์ ซึ่งตกเป็นฆาตกรสังหารเด็ก 2 คน ในจำนวนเด็กหลายสิบคนในแอตแลนตา ช่วงปลายทศวรรษปีที่ 70 ถึงต้นทศวรรษที่ 80 ในศตวรรษที่แล้ว ด้วยหลักฐานที่หลายฝ่ายยังคงคลุมเครือ แต่ทว่าเขาก็ถูกจำคุกมากกว่า 30 ปี

ซึ่งในตอนแรกที่เรียบเรียงเรื่องนี้นั้น ผู้เรียบเรียงไม่ผู้จะสนใจนัก นอกจากคิดว่า *อ้าว! นี่มิใช่ตัวฆาตกรต่อเนื่องที่สังหารหมู่หรือ?* แต่เมื่อได้รีไรต์ใหม่และอัปเดตชีวิตของเขา รวมทั้งเห็นสภาพหน้าตาที่โดนจองจำมากกว่า 30 ปี เรื่องราวของเขาค่อนข้างสะกิดใจผู้เรียบเรียง มิใช่น้อย แต่มิใช่ว่าผู้เรียบเรียงจะสามารถระบุได้ว่าเขาทำผิดจริงหรือไม่ รวมทั้งกรณีของเคทลีน ฟอลบิกก์ ในเรื่อง **“ไดอารี่มรณะ”** ซึ่งถูกจำคุกอยู่ร่วม 20 ปี ในข้อหาสังหารลูก 4 คนของตนเอง แต่แล้วเมื่อวิทยาศาสตร์เจริญขึ้นและพบว่า เป็นปัญหาเรื่องกรรมพันธุ์ ฟอลบิกก์ ก็ได้รับการปล่อย

ตัวพร้อมเงินสดเซยจากรัฐมูลค่าประมาณ 1.3 ล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือราว 40-50 ล้านบาทไทย ซึ่งนั่น ‘คุ้มค่า’ กับการเสียเวลาในวัยที่ยังแข็งแรงของเธอด้วยการถูกจองจำในคุก รวมทั้งถูกเกลียดชังจากคนทั้งประเทศหรือไม่? และนั่นทำให้ผู้เรียบเรียงนึกถึงหลัก ‘Presume of Innocent’ ทางกฎหมายขึ้นมาทันที ว่ามีความสำคัญเพียงไร รวมทั้งในเรื่องโทษประหารชีวิตในคดีร้ายแรง อย่างเช่น การฆ่มขืน ซึ่งมีงานวิจัยจากสแกนดิเนเวียมากมายกล่าว่วาวิธีนี้ไม่ได้ผล กับทั้งอาจเป็นเหตุให้ฆาตกรสังหารเหยื่อปิดปากด้วย

ดังนั้นการลงโทษในคดีนี้อย่างแท้จริงอาจเป็นการจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีกรลดหย่อน และ/หรือตัดอวัยวะเพศชายทิ้งโดยเป็นการบังคับอย่างไรก็ตาม สำหรับกรก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงประเภทอื่น อาทิ ฆาตกรต่อเนื่องที่โหดร้ายและมีหลักฐานแน่ชัด นักค้ายาเสพติดระดับตัวการใหญ่ ผู้เรียบเรียงยังไม่มีความคิดเห็น...

ขอกลับเข้ามายังหลัก ‘Presume of Innocent’ อีกครั้งว่า ดีที่พอลบิกก็ไม่ได้โดนโทษประหารชีวิตในตอนนั้น เพราะถ้าหากโดนประหารชีวิตไปแล้ว ความเสียหายของคดีนี้คงจะทวีคูณและนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งสำหรับผู้ไม่เห็นด้วยการลงโทษระดับดังกล่าว เนื่องจากหากมีการจับคนผิดและโดนประหารชีวิตเสียแล้วจะไม่มีใครชดเชยให้แก่ชีวิตเขาได้ไม่ว่าจะด้วยมูลค่าประการใดก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียบเรียงขอกล่าวเพียงแต่ในคำนำก่อนสุดท้ายนี้ว่า กฎ ‘Presume of Innocent’ นี้ ต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเข้มงวดในทุกประเทศทั้ทั้งโลก รวมทั้งต้องจำหลักในหัวใจของเราในฐานะมนุษย์ด้วย

มนต์สวรรค์ จินดาแสง

ผู้เรียบเรียง

สารบัญ

13

เรื่องเล่าและเรื่องราวของชาตกรต่อเนื่อง

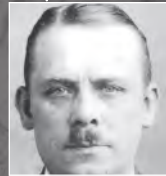
27

อัลเบิร์ต ฟิช หนึ่งในต้นแบบมนุษยกินคน
ของ ดร.อันนิบาล เลิกเตอร์

57

“ฟริตซ์ ฮาร์มันน์”
คนขายเนื้อแห่งฮันโนเวอร์

77

ปีเตอร์ เคอร์เทิน
ผีดูดเลือดแห่งดุสเซลดอร์ฟ

99

ชาตกร 100 ศพ

125

ฆ่าผ่านตัวแทน

151

จากอุ้งนอติงหลุมฝังศพ

181

ชายหนุ่มตีลหากลับ

203

ไดอารี่มรณะ

226

การฆาตกรรมเด็กแห่งแอตแลนตา

278

นักทำฟาร์มเด็ก

306

ปีศาจร้ายแห่งเทือกเขาแอนดิส

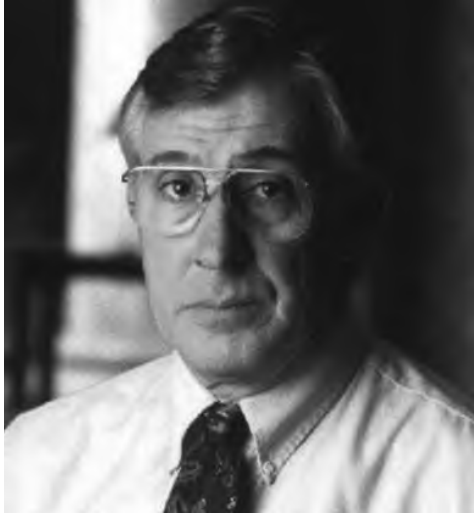
We've all got both light and dark inside us.
What matters is the part we choose to act on.
That's who we really are.

~ J.K. Rowling ~

เรื่องเล่าและเรื่องราว ของฆาตกรต่อเนื่อง

คำว่า ‘Serial Killer’ หรือ ‘ฆาตกรต่อเนื่อง’ นั้น มีรากศัพท์มาจากภาษาเยอรมันที่ว่า “Serienmörder” (Serial Murderer) โดยตำรวจเยอรมันเป็นผู้ริเริ่มตั้งแต่ในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1930 ข้อมูลบางแห่งระบุว่าบัญญัติโดยนักอาชญาวิทยาในทศวรรษที่ 1960 แต่บางแหล่งระบุว่าเจ้าหน้าที่เอฟบีไอนาม โรเบิร์ต เค. เรสส์เลอร์ (Robert K. Ressler) ได้บัญญัติคำนี้จากศัพท์เยอรมันในทศวรรษที่ 1970

นอกจากนั้น ทีม Behavioral Science Unit (BSU) หรือหน่วยงานด้านพฤติกรรมศาสตร์ที่ก่อตั้งขึ้นช่วงทศวรรษ 1970 ภายใต้การควบคุมของ FBI ก็ได้ใช้คำนี้ด้วย ซึ่งจุดประสงค์หลักก็คือเพื่อแยกแยะให้แตกต่างจากคำว่า Mass Murderer (หรือฆาตกรรมหมู่ในคราวเดียว) หรือ Spree Killers (ฆ่าติดต่อกันตามอำเภอใจโดยไม่หยุดพัก) ดังนั้นในความหมายเชิงอาชญาวิทยาหรือ Criminology Serial Killer หมายถึง

เจ้าหน้าที่ FBI โรเบิร์ต เค. เรสส์เลอร์

Cr. <https://www.facebook.com/HistoricalArchaeology202>

ฆาตกรที่ฆ่ามากกว่า 2-3 คนขึ้นไป และแต่ละการฆ่ามีช่วงเวลาหยุดพัก (cooling-off period) กับทั้งมักขับเคลื่อนด้วยแรงจูงใจด้านจิตใจ เช่น ความพึงพอใจส่วนตัว อำนาจทางเพศ ความแค้น หรือความหลงผิด

คำว่า **Serial Killer** กลายเป็นที่รู้จักกว้างขวาง หลังจากสื่อมวลชนสหรัฐนำไปใช้กับฆาตกรต่อเนื่องในคดีอันโด่งดัง เช่น เท็ด บันดี้ (Ted Bundy), จอห์น เวย์น กาศี (John Wayne Gacy) และเดวิด เบอริโควิตซ์ (David Berkowitz) หรือสมญานาม 'Son of Sam' (ซึ่งมีสาเหตุมาจากเบอริโควิตซ์มักจะทิ้งจดหมายลึกลับไว้เพื่อทำหายตำรวจ และกดดันสังคมว่า "I am a monster. I am the 'Son of Sam.'" โดยคำว่า 'Sam' นั้น มีการตีความว่าหมายถึงแซม คาร์ร (Sam Carr) ซึ่ง

เป็นเพื่อนบ้านของเบอร์โควิตซ์ และเขาเชื่อว่าสุนัขของแซม คาร์ร (ชื่อ Harvey) ถูกปีศาจเข้าสิงและสั่งให้เขามาคน)

กล่าวในเชิงจินตภาพ ฆาตกรต่อเนื่องคือปัจเจกบุคคลซึ่งมีประวัติการสังหารปัจเจกบุคคลในลักษณะซ้ำๆ ที่ปกติแล้ว เขาหรือเธอจะไม่เคยรู้จักเหยื่อมาก่อน ปრაกฏการณ์เหล่านี้ดูเหมือนจะเกิดขึ้นนับตั้งแต่ช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา

ซึ่งการบันทึกอย่างจริงจังของเรื่องราวเหล่านี้สามารถสืบย้อนไปได้ไกลที่สุดก็คือ ในกรณีของ แจ็ก เดอะ ริปเปอร์ (1888) หรือไม่กี่กรณีของ ฟริตซ์ ฮาร์มันน์ แห่งฮันโนเวอร์ในเยอรมนี (1924) นอกเหนือจากกรณีฆาตกรต่อเนื่องในตำนานช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16 ของ อลิซาเบ็ท บาโทรี (Elizabeth Bathory) เคาน์เทสผู้กระหายเลือดแห่งฮังการีที่สังหารสาวรับใช้ไปหลายร้อยคน ส่วนหนึ่งเพื่อเอาเลือดสดๆ มาแช่ตัวในอ่างอาบน้ำ ซึ่งจะหาอ่านได้จากหนังสือเล่มเดียวกัน

แม้บ่อยครั้งที่คำกล่าวว่า ‘ฆาตกรต่อเนื่อง’ (Serial Killer) และ ‘ฆาตกรคนหมู่มาก’ (Mass Murderer) จะถูกนำมาใช้เหมือนเป็นคำพ้องกัน แต่นักอาชญาวิทยาแบ่งลักษณะเด่นของฆาตกรทั้งสองแบบไว้ดังนี้

‘ฆาตกรต่อเนื่อง’ คือคนเพียงคนเดียวที่สังหารคนเป็นจำนวนมาก ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ซึ่งการลงมือแต่ละครั้งก็แบ่งแยกจากกันไปตามช่วงเวลาที่ยาวนานจนเป็นปกติวิสัย

แตกต่างจาก ‘ฆาตกรคนหมู่มาก’ ซึ่งเป็นปัจเจกบุคคลที่ฆ่าคนหลายคนในคราวเดียว ถ้าจะพูดยกตัวอย่างให้เห็นเด่นชัดก็อาทิ การกราดยิงในโรงเรียน

ส่วน ‘ฆาตกรตามอำเภอใจหรือสังหารต่อเนื่องโดยไม่หยุดพัก’ (Spree Killer) นั้น จะสังหารคนต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ในระยะเวลา

เท็ด บันดี ฆาตกรต่อเนื่องนามกระเดื่องของสหรัฐฯ เขาเป็นหนึ่งในต้นแบบของ ดร.ฮันนิบาล เล็กเตอร์ ซึ่งมีแคลริซ สตาร์ลิง เจ้าหน้าที่ FBI เข้าไปปรึกษาในหนังสือ *The Silence of The Lambs*

เพราะในความเป็นจริง เจ้าหน้าที่ FBI เคยเข้าไปปรึกษาบันดี เพื่อหาฆาตกรต่อเนื่องลุ่มแม่น้ำเขียว (Green River Killer) ซึ่งก็คือแกรี ริดจ์เวย์ (Gary Ridgway) เรื่องของเท็ด บันดี และแกรี ริดจ์เวย์ หาอ่านได้ในหนังสือเรื่องเปิดปมฆาตกรสยองโลก ของสำนักพิมพ์ไพลิน

Cr. <https://edition.cnn.com/2018/10/09/us/gallery/ted-bundy-how-it-really-happened>

สั้นๆ และเหตุการณ์สามารถนำมาเชื่อมโยงกัน โดยแทบไม่มีการหยุดหรือ cooling-off period เหมือน Serial Killer

กฎหมายของสหรัฐฯ ในปี 1998 ได้ให้คำจำกัดความฆาตกรต่อเนื่องไว้ในลักษณะที่ว่า

“เกี่ยวข้องกับเหยื่อตั้งแต่สามคนขึ้นไปในเหตุการณ์ที่มีใช้ เหตุการณ์เดียวกัน และมีลักษณะร่วมที่บ่งบอกได้อย่างสมเหตุสมผล ว่าเป็นการกระทำโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเดียวกัน”

ซึ่งการให้คำจำกัดความเช่นนี้ทำให้ลักษณะของฆาตกรประเภท ดังกล่าวใกล้เคียงกับฆาตกรที่ฆ่าคนตามอำเภอใจ แต่ความแตกต่าง ขึ้นพื้นฐานอาจจะเป็นว่า ฆาตกรต่อเนื่องจะมีการสังหารหลายครั้งและ พักเป็นช่วงๆ รวมทั้งมีแนวโน้ม ‘ล่อ’ เหยื่อของตนมาสู่ความตาย ขณะที่ฆาตกรตามอำเภอใจตั้งใจออกไป ‘ล่า’ ฆ่าแบบต่อเนื่องและไม่มีพัก อย่างไรก็ตาม ในปี 2005 FBI ได้ปรับจำนวนเหยื่อจากฆาตกรต่อเนื่อง ลงเหลือ 2 คน

ฆาตกรต่อเนื่องนั้นบ่อยครั้งจะแสดงออกเหมือนคนที่เป็นชาติธรรม สุดชั่ว และโดยมากมักจะถูกจัดเป็นพวกต่อต้านสังคม ขาดความสามารถยังรู้ความเจ็บปวดของผู้อื่นสิ้นเชิง ในหลายกรณีฆาตกรต่อเนื่องจะแก้ต่างว่าความผิดของเขา (หรือเธอ) มีเหตุจากความวิกลจริต (Insanity) แต่การแก้ตัวเช่นนี้แทบจะเป็นการแก้ต่างแบบครอบจักรวาล ที่ยากจะยอมรับ

ในสหรัฐอเมริกา ฆาตกรต่อเนื่องมักจะเป็นชายผิวขาวที่เฉลียวฉลาดกว่าคนปกติ กระนั้นก็ยังมียกฆ่าต่อเนื่องที่เป็นชนพื้นเมืองอเมริกัน, แอฟริกันอเมริกัน, ฮิสปานิกส์ และครั้งหนึ่งมีชาวเอสกิโมร่วมอยู่ด้วย บางคราวคนเหล่านี้จะทำงานเป็นทีม ฆาตกรราว 20 ถึง 25 เปอร์เซนต์เป็นคนแอฟริกันอเมริกัน ขณะที่ประมาณ 20 เปอร์เซนต์เป็นเพศหญิง สี่สิบถึงสี่สิบห้าเปอร์เซนต์ของฆาตกรต่อเนื่องที่เป็นหญิงจะทำงานเป็นทีมร่วมกับฆาตกรต่อเนื่องที่เป็นชาย แต่มีห้าสิบห้าถึงหกสิบ เปอร์เซนต์ทีเดียวที่จะฉายเดี่ยวลงมือ ‘ล่อ’ เหยื่อเพียงลำพัง

แกรี ริตซ์เวย์ หรือฆาตกรลุ่มแม่น้ำเขียวขณะถูกจับ

Cr. <https://abcnews.go.com/US/green-river-killer-claims-murdered-dozens-women/story?id=20282652>

นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา เริ่มมีสัญญาณแสดงให้เห็นว่า การฆาตกรรมต่อเนื่องกำลังปรากฏขึ้นทั่วโลก ประเมินกันว่าในแต่ละวันมีเหยื่อที่ถูกสังหารโดยฆาตกรต่อเนื่องราวแปดถึงสิบสามคน

ต้นทศวรรษที่ 1980 หน่วยงานวิทยาศาสตร์ทางพฤติกรรมของเอพีไอเริ่มศึกษาเทคนิคและแนวคิดทางจิตวิทยาของฆาตกรต่อเนื่อง ซึ่งผลที่ได้ คือการพบว่าฆาตกรต่อเนื่องแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ซ้ำๆ จนเหมือนเป็น “ลายเซ็น” ของตน อย่างไรก็ตาม มีบางคนที่ไม่ได้มีลายเซ็นหรือรูปแบบการสังหารที่แน่นอนเสมอไป

ข้อมูลล่าสุดของ FBI และนิตยสารวิทยาศาสตร์รายเดือน Scientific American รวมทั้งหน่วยงานแผนที่โลกอย่าง WorldAtlas ของอเมริกาในเรื่องฆาตกรต่อเนื่องในสหรัฐฯ ระบุว่าในช่วงปี 1970-1980 มีจำนวนฆาตกรต่อเนื่องที่ยังปฏิบัติการสูงสุดหลายร้อยคน

ตัวอย่างเช่น ในช่วงทศวรรษ 1970 ประมาณ 286 คน, ทศวรรษที่ 1980 ประมาณ 259 คน, แต่ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 หรือในราวทศวรรษ 2010 ลดลงเหลือไม่ถึง 50 คน ปัจจุบันกล่าวได้ว่ามีมาตรการต่อเนื่องที่ยังปฏิบัติการโดยไม่ถูกจับประมาณ 25-50 คน และหน่วยงานเหล่านั้นให้ข้อมูลว่า ในสหรัฐฯ มีมาตรการต่อเนื่องในราว 66% จากทั่วโลก ส่วนจำนวนมาตรการต่อเนื่องที่ยังปฏิบัติการอยู่ ไม่มีข้อมูลยืนยัน

ในคู่มือแบ่งประเภทมาตรการต่อเนื่องของเอฟบีไอนั้น ได้แบ่งมาตรการต่อเนื่องออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. มาตรการวางแผนมาเป็นอย่างดี
2. มาตรการที่ลงมือเพื่อความพอใจทางเพศซึ่งไม่ได้วางแผน
3. มาตรการซึ่งสังหารเหยื่อเพื่อความพึงใจทางเพศที่ผสมรูปแบบทั้งสองตามที่กล่าวมาแล้ว

มาตรการต่อเนื่องที่วางแผนมาเป็นอย่างดีมักจะวางการก่ออาชญากรรมของตนล่วงหน้าเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน หรือกระทั่งเป็นปี และส่วนใหญ่ของมาตรการประเภทนี้มักจะเป็นคนที่มีภาระงานดี มียานพาหนะ แต่งงาน และมีลูกแล้ว ทั้งยังได้รับการยอมรับในชุมชนเป็นอย่างดี

คนเหล่านี้จะนำอุปกรณ์ในการสังหาร รวมทั้งกุญแจมือ อาวุธ เทป และอื่นๆ ไปด้วยเพื่อใช้ประกอบการฆาตกรรม จากนั้นจะทำลายหลักฐานทุกอย่างทิ้ง ทั้งยังมีความรู้ด้านนิติเวชวิทยาและวิธีสืบสวนของตำรวจเป็นอย่างดี ซึ่งมาตรการเหล่านี้ยิ่งสังหารมานานเท่าไรก็ยิ่งมีความรู้เหล่านี้ดีมากเท่านั้น จนยากที่เจ้าหน้าที่จะจับกุม

ขณะที่มาตกรต่อเนื่องซึ่งไม่ได้วางแผนมาก่อนจะทำแทบทุกอย่างตรงข้ามกับมาตกรประเภทแรก และยากที่จะจับกุมได้เช่นกัน เพราะไม่มีรูปแบบหรือแบบแผนในการมาตกรรมมาก่อน พวกเขามีจินตนาการเกี่ยวกับการฆ่าเสมอ แต่ไม่ลงลึกในรายละเอียด มาตกรต่อเนื่องที่ไม่ได้วางแผนมักจู่โจมเหยื่อตามสัญชาตญาณหรือปล่อยให้สถานการณ์พาไป พื้นฐานคนเหล่านี้เป็นพวกที่ไม่ได้รับการยอมรับในสังคม ไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง ไม่มีรถยนต์ส่วนตัว เป็นคนไม่เฉลียวฉลาด หรือไม่ก็มีอาการทางจิต

ส่วนมาตกรต่อเนื่องที่ผสมทั้งสองแบบจะมีทั้งการวางแผนและไม่ได้วางแผนรวมกัน มักมีการใช้ยาเสพติด ผู้ร่วมทีม การหยุดเป็นจังหวะหรืออื่นๆ

ในแง่จิตวิทยาได้มีการแบ่งมาตกรต่อเนื่องออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่

นักเพ้อฝัน (Visionary)

มาตกรแบบนี้เพ้อฝันมักทุกข์ทรมานเพราะปัญหาทางจิตเสมอ พวกเขาจะฆ่าเหยื่อเพราะเสียงสั่งที่มาจากอาการประสาทหลอน

ผู้มีภารกิจ (Missioners)

มาตกรจำพวกนี้เชื่อว่าการกระทำของตนชอบธรรม ด้วยการทำให้ตนเองเชื่อว่ามีภารกิจในการกำจัดคนบางประเภท อาทิ โสเภณี พวกรักร่วมเพศ เด็ก หรืออื่นๆ

นักฆ่าเพื่อความสำราญ (Pleasure Killers)

นักฆ่าประเภทนี้จะพึงใจในการฆ่าหรือร่วมเพศกับศพ ตัดอวัยวะของศพ หรือดื่มเลือด ส่วนใหญ่แล้ว ฆาตกรที่กินเนื้อคน (Cannibal) จัดเป็นฆาตกรประเภทนี้ ซึ่งการสังหารสำคัญน้อยกว่าการกระทำที่ตามหลังมานับจากนั้น

นักฆ่าผู้ควบคุมด้วยพลังที่เหนือกว่า (Superpowered Killers)

อาจกล่าวได้ว่าในบรรดาฆาตกรต่อเนื่องทั้งหมดมีนักฆ่าประเภทนี้มากที่สุด วัตถุประสงค์ใหญ่ของการฆ่าก็เพื่อสำแดงพลังเหนือกว่าเหยื่อของตน การทรมานเหยื่อเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศก่อนนำไปสู่การสังหาร ซึ่งเป็นส่วนของเกมที่สร้างความพึงพอใจให้ฆาตกรประเภทนี้มากที่สุด

คุณลักษณะชว่นสยอวงวัญ

มีคุณลักษณะ 3 ประการที่พบว่า มักปรากฏในฆาตรกรต่อเน่อง ส่วนใหญ่ในช่วงที่เป็นวัยเด็ก อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อรับประกันแน่นอน ว่าเด็กที่มีคุณลักษณะทั้งสามนี้จะต้องเติบโตมาเป็นฆาตรกรต่อเน่อง คุณสมบัติเหล่านี้เป็นแต่เพียงสัญญาณเตือนให้พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ดูแลและมัดระวังเท่านั้น ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่

- **ปัสสาวะรดที่นอน** ฆาตรกรต่อเน่องอย่างน้อย 60 เปอร์เซ็นต์ ปัสสาวะรดที่นอน แม้อายุจะเกิน 12 ขวบแล้วก็ตาม

- **ชอบเล่นไฟ** ฆาตรกรต่อเน่องจำนวนมากหลงรักการลอบวางเพลิงหรือไม่ก็ชอบเล่นไฟตั้งแต่วัยเด็ก

- **ชอบทรมานสัตว์** ฆาตรกรต่อเน่องจำนวนไม่น้อยที่ก่อนเคลื่อนไปฆ่าหน้าด้วยการสังหารเหยื่อที่เป็นมนุษย์ จะเริ่มต้นด้วยสัตว์ เล็กๆ หรือไม่ก็สัตว์ที่ตายแล้ว

จากการศึกษาจำนวนมากพบว่า ฆาตรกรที่มีศักยภาพมักจะถูก ผนึกความแข็งแกร่งให้เป็นฆาตรกรขณะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างในช่วงอายุ ระหว่าง 8-12 ปี การโดนละทิ้งให้อยู่ลำพังเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการ สร้างปมปัญหาทางจิตของคนเหล่านี้ ถึงกระนั้น ไม่ได้หมายความว่า ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวจะทำให้ฆาตรกรที่มีศักยภาพเป็นคนหมกมุ่น ในตัวเองและซื่อายเสมอไป มีบางรายอาจเป็นเช่นนั้น แต่อีกหลายคน ชอบเข้าสังคมและเป็นนักพูดที่ดี นอกจากนั้น จากการศึกษาวิจัยยังพบ ด้วยว่าฆาตรกรที่ลงมือกระทำการเพียงคนเดียวทุกคน มักมีปมปัญหาทาง อารมณ์อย่างรุนแรงหรือไม่ก็ถูกทำร้ายตั้งแต่เด็ก

อย่างไรก็ตาม ในบทความชื่อ “จับผมซะ! ก่อนที่ผมจะฆ่าใคร
อีก: เรื่องราวของฆาตกรต่อเนื่องในโลกสมัยใหม่” เขียนโดยฟิลิป
เจนกินส์ (“Catch Me before I Kill More: Seriality as Modern
Monstrosity” แปลและเรียบเรียงโดยนฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ ซึ่งเคยเผยแพร่
อยู่ในเว็บไซต์ ของศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร ซึ่งผู้เรียบเรียง
เห็นว่าน่าสนใจจึงขอยกบางส่วนมาเผยแพร่ไว้ ณ ที่นี้

“... ความคิดเรื่องการทำอะไรซ้ำๆ ในอดีตที่ผ่านมาเกิดขึ้น
ในช่วงทศวรรษที่ 80 ซึ่งในอเมริกากำลังอยู่ในยุคของการเผชิญ
หน้ากับอันตรายจากศัตรูที่มองไม่เห็น ขณะเดียวกันมีความ
พยายามของสื่อมวลชนที่จะเปรียบเทียบฆาตกรเหมือนกับปีศาจ
ร้าย เช่น มนุษย์หมาป่า หรือค้างคาวดูดเลือด ...

...ขณะเดียวกัน หน่วยงานของรัฐที่ชื่อ Federal Bureau of
Investigation คือหน่วยงานที่ได้รับความสนใจจากประชาชนในการ
คลี่คลายคดีฆาตกรรมที่ซับซ้อน ถึงแม้ว่าการฆาตกรรมจะเกิดขึ้น
ในห้องถิ่นเจ้าหน้าที่เอฟบีไอก็ต้องเดินทางสืบสวนคดี บทบาท
หน้าที่ของเอฟบีไอจึงเป็นสิ่งที่คาดหวังจากประชาชนว่าต้องจับตัว
ฆาตกรให้ได้ สถิติการคลี่คลายคดีฆาตกรรมของเอฟบีไอจึงเป็น
เรื่องสำคัญและบ่อยครั้งที่บิดเบือน ตัวอย่างเช่น การบิดเบือนเรื่อง
ราวของเฮนรี ลี ลูคัส ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ฆ่าคนตายประมาณ
สามถึงสี่ร้อยคน แต่ในความเป็นจริงเขาฆ่าเพียงสามถึงสี่คน
เท่านั้น ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าข้อมูลจากรัฐสร้างความตื่นกลัว
ให้กับประชาชนเพียงไร...

...หากย้อนกลับไปทบทวนในทศวรรษที่ 80 จะพบว่า ช่วง

เวลานั้นการเมืองของอเมริกาตกอยู่ใต้อำนาจของพรรครีพับลิกัน ซึ่งค่อนข้างเป็นอนุรักษนิยม และมีความคิดเรื่องศัตรูภายนอก โดยเฉพาะประเทศโซเวียต รัฐบาลเรแกนเรียกโซเวียตว่า **“จักรวรรดิแห่งปีศาจ”** (Evil Empire) ความหวาดกลัวของประเทศแพร่ขยายไปทั่วจนทำให้ประชาชนเกิดความวิตกกังวลอย่างเดียวกัน ความกลัวมิใช่มีเฉพาะแต่ฆาตกรต่อเนื่องเท่านั้น หากแต่รวมไปถึงกลัวคนติดยา พ่อค้ายาเสพติด ผู้ก่อการร้าย นักค้ากาม และทารกุนเด็ก ช่วงเวลาของรัฐบาลอนุรักษนิยมทำให้บุคคลเหล่านี้กลายเป็นบุคคลที่ชั่วช้าเลวทรามและเป็นปีศาจ ภาพลักษณ์ของสิ่งเหล่านี้ถูกอธิบายว่าเป็นผลลัพธ์ของครอบครัวที่แตกสลายและการมั่วสุมทางเพศ...

...ในช่วงปี ค.ศ. 1990 ประเด็นนี้ถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงอย่างกว้างขวาง ประเด็นทางเพศที่สัมพันธ์กับฆาตกรต่อเนื่องเป็นสิ่งที่รับรู้โดยทั่วไป รัฐบาลเริ่มกำหนดโทษจากพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งลงโทษการล่วงละเมิดทางเพศแตกต่างจากการกระทำของอสุรกาย เช่น หมาป่าหรือค่างคาวดูดเลือด ซึ่งรัฐบาลไม่เคยลงโทษพวกมันได้ แต่ฆาตกรต่อเนื่องเป็นอสุรกายชนิดใหม่ที่ได้รับการลงโทษ และถูกพูดถึงอย่างแพร่หลายในมวลชน มีการใช้คำว่าอสุรกายเพื่อเปรียบเทียบกับตัวฆาตกร เช่น การต่อสู้กับอสุรกาย การอยู่กับอสุรกาย อสุรกายที่ดูเหมือนเรา ดวงตาของสัตว์ร้าย เงาของปีศาจร้าย เป็นต้น คำว่า อสุรกาย (Monster) จึงเป็นคำเชิงเปรียบเทียบที่อธิบายว่าฆาตกรคือพวกเดียวกับปีศาจ...

...ตามตำนานเกี่ยวข้องกับนักฆ่าต่อเนื่อง พฤติกรรม

เขียมโหดของนักฆ่าคือสิ่งที่ถูกยกขึ้นมาอย่างมากที่สุด และสามัญชนทั่วไปคือด้านที่อยู่ตรงกันข้ามกับฆาตกร หากฆาตกรคือผู้ที่ไม่รู้จักพอในความอยากแล้ว คนธรรมดา ก็จะเป็นผู้ที่ทำในสิ่งตรงข้ามคือสามารถควบคุมความอยากได้ คนปกติจึงเป็นผู้ที่ปฏิเสธความเลวทราม ไม่ใช่ยาเสพติด ต่อต้านการใช้ยาเสพติด หากคนปกติพยายามที่จะทดลองสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็จะเดินพลาด และกลายเป็นคนติดยา ดังนั้นการเป็นพลเมืองดีจึงต้องเป็นคนชาวสะอาด สุภาพเรียบร้อย และมีสติ การเป็นพลเมืองดีจึงเป็นการฝึกฝนการใช้ระบบเหตุผล เป็นคนที่รู้จักคิดวางแผนอย่างรอบคอบมีแหล่งอ้างอิง มีครอบครัวและญาติพี่น้อง รวมถึงมีชุมชนของตัวเอง พลเมืองดียังต้องรู้จักควบคุมตัวเองดี ไม่ว่าจะอยู่ในสถาบันหรือหน่วยงานใดๆ ก็ตาม การรู้จักการควบคุมตัวเองจะทำให้คนเรารู้ว่าอะไรคือสิ่งที่สกปรกและอะไรคือความเสื่อมทราม หากควบคุมตัวเองไม่ได้ บุคคลก็จะกลายเป็นฆาตกร หรือตกเป็นเหยื่อของฆาตกร เหมือนถูกหมาป่าลอบกัด ฉะนั้น ด้านตรงข้ามกับฆาตกร ก็คือการอยู่ในความควบคุม ทั้งควบคุมตนเองและสังคม อาจกล่าวได้ว่ายิ่งเราพูดถึงฆาตกรต่อเนืองมากเท่าไร เราก็ยิ่งแสดงความปรารถนาที่จะถูกควบคุมและถูกห่วงเหนียวมากเท่านั้น ...

...ความไม่รับผิดชอบของสื่อมวลชนก่อให้เกิดภาพลักษณ์บางอย่าง เช่น ภาพฆาตกรในบัตรอวยพรที่มีข้อความว่า “ฆ่าฉันเถอะ มิกี้” นักวิชาการหลายคน เช่น ฟิลิป ชิมป์สัน, ริชาร์ด ทิธคอตต์ และคริสโตเฟอร์ ชาร์เรตต์ อธิบายว่าความคิดเกี่ยวกับการฆ่าต่อเนื่องเกิดขึ้นจาก ‘คติอาชญากรรมในชีวิตประจำวัน

กับนวนิยายฆาตกรรมที่แพร่หลาย ความคิดและภาพลักษณ์ของฆาตกรจึงผสมผสานทั้งเรื่องจริงและเรื่องแต่ง ในสิ่งพิมพ์หนังสือ นิตยสารหลายฉบับ ต่างนำเสนอภาพลักษณ์ตัวละครอย่าง ฮันนิบาล เล็กเตอร์ ว่าเป็นผู้ที่มีสัญชาตญาณนักฆ่าโดยกำเนิด ภาพยนตร์อย่าง Natural Born Killer ถูกตำหนิจากครอบครัวที่ตกเป็นเหยื่อฆาตกรรมเพราะภาพยนตร์สื่อภาพฆาตกรรมที่รุนแรง มากกว่าจะนำเสนอ “ชีวิต” ของผู้ที่เรียกว่าเป็นฆาตกร อาจกล่าวได้ว่าการสร้างภาพลักษณ์ให้ฆาตกรต่อเนื่องเป็นวีรบุรุษของสื่อ คือการสร้างตำนานเกี่ยวกับนักฆ่าไปพร้อมๆ กัน การโฆษณาของสื่อมวลชนจึงเป็นการตอกย้ำบุคลิกของฆาตกรต่อเนื่องที่ไม่จบสิ้น และมีชื่อเสียงที่ยากที่จะเข้าใจว่าฆาตกรคือผู้ที่กระหายเลือด และมีความต้องการฆ่า แต่เรื่องที่ยากก็คือ การทำความเข้าใจว่าฆาตกรถูกสร้างให้เป็น “แม่แบบ” ในทางที่ชั่วร้ายได้อย่างไร ไม่ว่าจะเป็นไอ้บ้ากาม หรืออะไรก็ตามที่เป็นพฤติกรรมติดตัวของฆาตกรต่อเนื่อง จึงเป็นผลผลิตบางอย่างที่ถูกสร้างขึ้น

อัลเบิร์ต พิช หนึ่งในต้นแบบมนุษย์กินคน ของ ดร.อันนิบาล เลิกเตอร์

ในประวัติศาสตร์อเมริกัน มีนักฆ่าอยู่จำนวนน้อยนิดที่ได้รับการจดจำมาจนถึงทุกวันนี้ว่า พวกเขาพินเพื่อนและอำมหิตในขณะที่ดูเป็นคนใจดีและไม่อันตรายแต่อย่างใด อัลเบิร์ต พิชเป็นคนหนึ่งในนั้น เขาดูคล้ายกับคุณตาใจดีของเด็กๆ ภายได้ลักษณะภายนอกที่มีผมและหนวดสีเงินยวงทั้งที่จริงๆ แล้ว เขาคือปีศาจร้ายผู้ซ่อนตัวตนที่แท้จริงไว้ ผู้ล่าเหยื่อที่ยังเยาว์วัยและบริสุทธิ์ไร้เดียงสาด้วยเครื่องมือจากนรก อันน่าพรันพริงของเขา ซึ่งได้แก่ มีดบังตอสำหรับแล่เนื้อ มีดของคนขายเนื้อ และเลื่อย เขาได้สารภาพเองว่าได้ล่องเินทางเพศเด็กกว่า 400 คน ในรอบ 20 ปี และมีคำพูดหนึ่งของเขาเองซึ่งทำให้นักจิตวิเคราะห์ตัวเขาต้องตกตะลึงก็คือ “เขามีความวิปริตอย่างหาที่เปรียบมิได้” อัลเบิร์ต พิช เป็นหนึ่งในชายซึ่งชราที่สุดผู้ต้องถูกประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้าในสมัยนั้น แต่การตายของเขาก็มาถึงสายเกินไปสำหรับเหยื่อจำนวนมากมาย

อัลเบิร์ต ฟิช ขณะถูกนำตัวไปขึ้นศาล

Cr. <https://magazine.atavist.com/2012/angel-killer>

กราซี

เอ็ดเวิร์ด บัดด์ เป็นเด็กหนุ่มวัย 18 ที่มีความทะเยอทะยาน เขาตกใจที่จะทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อตัวเองและเพื่อจะช่วยครอบครัว อันยากไร้แสวงหาเงินทองอีกทางหนึ่ง ในวันที่ 25 พฤษภาคม 1928 เขา ลงโฆษณาหางานในหน้าโฆษณาย่อยของ หนังสือพิมพ์ นิวยอร์ก เวิลด์ (New York World) ฉบับวันอาทิตย์ว่า “เด็กหนุ่มวัย 18 ‘ปรารถนาจะ ทำงานสุจริตโดยไม่เกี่ยวอาชีพและสถานที่’ เอ็ดเวิร์ด บัดด์ เลขที่ 406 ถนนเวสต์ 15” เขาเป็นเด็กหนุ่มที่มีรูปร่างล่ำสันซึ่งกระหายอยากจะได้ งานทำและเห็นครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อ แม่ และน้องอีก 4 คน มี

ความกินดีอยู่ดีขึ้น เขาตกค้ำก้อยอยู่ในเมืองใหญ่ที่สกปรก เต็มไปด้วย
ฝูงชน และบ้านเล็กชอมช่อ เขาปรารถนาจะได้ทำงานในชนบทที่อากาศ
บริสุทธิ์และสะอาดสดชื่น

. . . . .

เช้าวันจันทร์ที่ 28 พฤษภาคม เดลเลีย แม่ซึ่งมีร่างกายอ้วนใหญ่
ของเอ็ดเวิร์ดได้เปิดประตูต้อนรับชายสูงวัยผู้หนึ่ง เขาแนะนำตนเองว่า
ชื่อแฟรงค์ ไฮเวิร์ด เจ้าของฟาร์มจากเมืองฟาร์มิงเดล เกะละงไอส์
แลนด์ ซึ่งต้องการจะสัมภาษณ์เอ็ดเวิร์ดเพื่องานที่ฟาร์มของตน

เดลเลียให้บีทริซ ลูกสาววัย 5 ขวบ ไปเรียกพี่ชายมาจาก
อะพาร์ตเมนต์ของเพื่อน ชายชราผู้มาเยือนยิ้มแย้มให้กับบีทริซ พร้อม
ทั้งให้เงินเธอไป 1 นิคเกิล ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1 ใน 20 ส่วนของดอลลาร์

ในระหว่างที่รอลูกชาย เดลเลียมีโอกาสสนทนากับชายชรา ภายใต้อ
ดมสีดอกเลาที่ปกคลุมใบหน้า เขามีหน้าที่ดูใจดีมาก ใบหน้าของเข
าก็ถูกทำให้เด่นเข้มขึ้นด้วยด้วยหนวดคิ้วครีมนเหนียวริมฝีปากสีเดียวกัน
เขาอธิบายให้มิสซิสซิปดีฟังว่า เขาทำงานเป็นมัณฑนากรตกแต่งภายใน
มาหลายสิบปี ก่อนจะเกษียณอายุและหันมาซื้อฟาร์มแห่งหนึ่งเป็นของ
ตัวเองจากเงินเก็บที่มีอยู่ เขามีลูก 6 คน ส่วนภรรยาทิ้งไปเมื่อหลาย
สิบปีมาแล้ว

ด้วยความช่วยเหลือของลูกๆ และลูกจ้างอีก 6 คน ฟาร์มของ
เขาก็เป็นฟาร์มที่ประสบความสำเร็จฟาร์มหนึ่งทีเดียว ฟาร์มมีไม้ไผ่หลาย
ร้อยตัวและวัวนมอีกประมาณครึ่งโหล ตอนนี้นี้ลูกจ้างคนหนึ่งจะขอลาออก
และเขาต้องหากคนมาแทนที่

ในช่วงนั้นเอ็ดเวิร์ดก็มาถึง มิสเตอร์ไฮเวิร์ดสำรวจดูขนาดรูปร่าง
และความแข็งแรงของเด็กหนุ่ม เอ็ดเวิร์ดรับประกันกับชายสูงวัยว่าเขา

จะเป็นลูกจ้างที่ทำงานหนัก มิสเตอร์โฮเวิร์ดจึงตกลงว่าจ้างเขาเป็นเงิน 15 ดอลลาร์ต่อสัปดาห์ ซึ่งเอ็ดเวิร์ดก็ตอบรับด้วยความยินดียิ่ง นอกจากนี้ โฮเวิร์ดยังตกลงว่าจ้างวิลลี เพื่อนสนิทของเอ็ดเวิร์ดด้วย

จากนั้น มิสเตอร์โฮเวิร์ดก็ลาจากไป และสัญญาว่าจะกลับมา รับเด็กหนุ่มทั้งสองในวันเสาร์ที่จะมาถึง ชาวกรได้รับการว่าจ้างจาก นายจ้างที่ดูแสนจะใจดีของเอ็ดเวิร์ดสร้างความยินดีให้แก่ครอบครัว และต่างตั้งตาคอยวันเสาร์ที่จะถึงนั้น วันที่ 2 มิถุนายน ทุกคนต่าง คาดว่าจะเป็นวันอันยิ่งใหญ่ แต่มิสเตอร์โฮเวิร์ดไม่ได้มาตามที่นัดเอาไว้ แต่เขาก็เขียนจดหมายมาว่าเขาคงจะต้องเข้าไปสักหน่อย และจะ โทรศัพท์มาหาในเช้าวันรุ่งขึ้น

ในเช้าวันต่อมา เวลาประมาณ 11 โมง แฟรงค์ โฮเวิร์ดก็ปรากฏ ตัวขึ้นที่อะพาร์ตเมนต์ของพวกบัตต์ พร้อมด้วยสตรอร์วเบอร์รี่และซีส ครีมสดจากหม้อ ซึ่งเขากล่าวว่านำมาจากฟาร์มของตนเอง

เคลเลียเชิญชวนชายชรารับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน ซึ่งเขาก็ไม่ปฏิเสธ เพราะฉะนั้นจึงเป็นครั้งแรกที่มิสเตอร์โฮเวิร์ดมีโอกาสได้ สนทนากับอัลเบิร์ต บัตต์ หัวหน้าของครอบครัว มันเป็นการสนทนาที่ เต็มไปด้วยบรรยากาศอันอบอุ่น ชายชราอธิบายถึงฟาร์ม 20 เอเคอร์ ของเขาอย่างมีความสุข เขายังพูดถึงลูกจ้างที่ฟาร์มว่าเป็นคนดีและเป็น คนง่าย ๆ ชีวิตชนบทที่เต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำใจ มิสเตอร์บัตต์รู้สึกว่านี่เป็นสิ่งที่ ลูกชายของเขาต้องการ

อย่างไรก็ตาม อัลเบิร์ต บัตต์ ซึ่งทำงานเป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยของบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่ง ไม่สู้จะประทับใจแฟรงค์ โฮเวิร์ด ซึ่งสวมสูทสีน้ำเงินที่ยับยู่ย่น มันยับยู่ย่นจนเกินไป แต่เขาก็ปิด ความรู้สึกนั้นทิ้งไป ชายชราก็ดูน่าเชื่อถือและน่าไว้วางใจ

เกรซ บัดด์ ในช่วงก่อนที่เธอจะหายไป

Cr. <https://www.mediastorehouse.com/ne-art-storehouse/bettmann-archive/kidnap-victim-grace-budd-39450121.html>

เมื่อพวกเขาเริ่มต้นลงมือรับประทานอาหารเช้า ประตูก็ถูกเปิดออก แล้วเด็กหญิงหน้าตาน่ารักสะสวยวัย 10 ขวบก็ปรากฏกายขึ้น กราซีเดินยิ้มเพลงเข้ามา ดวงตาอันกลมโตสีน้ำตาลและผมสีน้ำตาลเข้มของเธอตัดกับผิวสีขาวสะอาดสะอ้านและริมฝีปากสีชมพูอ่อน ในอนาคต เธอคงจะเป็นนักหักอกผู้ชายตัวฉกาจทีเดียว

ในตอนที่มากินอาหารเช้า เธอยังคงสวมใส่ชุดวันอาทิตย์ นั่นคือชุดไหมสีขาวยาวที่ได้สัดส่วนกับร่างกาย ถูงเท้าไหมสีขาวยาว และสายสร้อยไข่มุกสีครีมที่ทำให้เธอดูมีอายุเกินกว่าอายุจริงเล็กน้อย

แฟรงค์ ไฮเวิร์ด ก็เหมือนกับชายทั่วไป เมื่อเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่เฉียดฉวยออกมาจากกราซี ทำให้เขาไม่สามารถถอนสายตาดูออกจาก